

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

Els núvols diferents

Una vegada hi havia una família de núvols blancs formada pel pare, la mare, una nena i un nen. Els quatre núvols eren blancs i flonjos. Els agradava passejar durant el dia pels cels clars i assolellats. Quan s'acostava tempesta es barrejaven entre ells per fer-ne un de ben gros i així el vent no se'ls enduia. Era primavera i les tempestes, en aquesta part de món, sovintejaven, així doncs, era moment de viure barrejats fent núvols grans i flonjos.

Un dia van conèixer una altra família de núvols formada per una mare i un filllet. Aquests dos núvols eren liles i rogencs i vivien a les postes de sol. Els agradava viure en aquest espai de temps on el cel es relaxa, la llum del sol s'apaga i tot pren un color encès de vida intensa que descansa.

Un dels núvols blancs va preguntar al núvol lila petit:

NÚVOL BLANC 1 —On viviu?

NÚVOL LILA—Vivim a les postes de sol i, a més de tenir-nos l'un a l'altre, tenim altres amics núvols.

NÚVOL BLANC 2 —I el pare núvol?

NÚVOL LILA —El pare núvol viu entre tempestes.

NÚVOL BLANC 2 —I no el veus mai?

NÚVOL LILA —I tant que sí! sovint ve a buscar-me, m'agafa de la mà i se m'endú entre els altres núvols grisos. El meu pare m'agafa fort i em fa moure entre els llamps i l'aigua d'una punta a l'altra del món. Amb el meu pare faig coses que mai faria amb la meva mare.

NÚVOL BLANC 1 —I què fas amb la teva mare?

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

NÚVOL LILA —La meva mare m'acull entre colors, m'ensenya com deixar passar el sol entre nosaltres i tenyir-nos de roig i de blau. Amb ella he après a escoltar el silenci i la quietud. Mai podria fer tot això amb el meu pare.

NÚVOL BLANC 2 —Carai! Vius d'una manera molt diferent a la meva, però sembles content.

NÚVOL LILA —És que estic content. De vegades m'agradaria que estiguéssim els tres junts, però no sé on aniríem a viure, si a les postes de sol o a les tempestes.

La meva mare no suporta el soroll dels trons i la llum enlluernadora dels llamps; i el meu pare s'avorreix moltíssim amb la quietud de les postes de sol. Jo patiria massa, perquè no els veuria contents. No els puc tenir junts, però els visc intensament. Ah!, saps què, un dia que anava amb el meu pare enmig d'una tempesta, un llamp ens va fer baixar molt a tocar de terra i per les finestres de les cases vaig veure famílies de quatre persones, de tres, de dues, totes soles... i vaig pensar que a tot arreu passava igual.

Els tres nuvolets petits: els dos blancs i el lila i rogenic, van tornar amb les seves famílies, uns al cel blau del matí; l'altre, al cel de les postes de sol, però tots tres van veure una altra manera d'entendre la família.

I conte contat, conte acabat!

Pseudònim: Els pollets

Text: Elena Blaya

Enregistraments: Mireia Rey

Muntatge: Carla Sánchez

Coordinació: equip del Centre Obert de Vidreres

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

Centre Cívic de Vidreres

